

Sázava 8. - 11. května 1997

Účast: Vilda a Věra, Hanka, Pavla, Milan a Dráža H., Pavel a Helča, Alena s Lucinou

Čtvrtek 8. května 1997 (Rataje nad Sázavou – někde pod Sázavou nad Sázavou; cca 13,5 km): Třetí ročník jarního sjíždění Sázavy, pro nás jakéhosi otevírání řek a zahájení vodácké sezóny, byl s využitím volného dne při státním svátku 8. května započat dopoledním příjezdem skupiny ve složení: Vilda, Věra, Hanka, Pavla a Milan do Ratají nad Sázavou.

Ještě ten den pak sjeli se svými kánoemi, krom motorizované Věry, úsek z Ratají někam pod Sázavu nad Sázavou. Počasí za moc nestálo, navíc byly problémy s kulakem, který prudil kvůli stanování na údajně svém pozemku. Již předtím, k večeru, se k tomu všemu Vilda s Milanem ztratili holkám a všichni se našli jen s vypětím všech sil.

Pátek 9. května 1997 (někde pod Sázavou nad Sázavou – Zlenice; cca 17,0 km): Ten den se díky jízdě autem vyhnula plavbě Pavla. Ostatní v kánoích spluli pohodovou trasou s několika jezy do osvědčené vodácké základny ve Zlenicích u hotelu Kormorán.

Večer se výprava rozrostla, když přijeli Pavel, Helča, Dráža H. a Alena s Lucinou, kteří ale zažili při cestě několik nervy drásajících scén. Nejprve dvě kánoe připevněné ne zrovna nejlépe - na sobě - na střeše Pavlova auta poskakovaly při jízdě na nerovné vozovce jak v kreslené grotesce, takže nezbývalo než zastavit na parkovišti, sundat je a upevnit znovu a lépe. I tak se ale později dostali opět do úzkých, když díky svému nadměrnému nákladu nemohli projet výškově omezený most ve Čtyřkolech, a Sázavu tak museli překonat objížďkou přes most v Čerčanech.

Večer po postavení stanů jsme se přesunuli do lokálu hotelu Kormorán, kde jsme si náležitě spravili náladu. Popili jsme, zazpívali si při Pavlově kytáře a pokecali. Pavla sem přišla pozdravit ze své nedaleké chaty kolegyně z práce, kterou Helča označila za jeho „spolužačku“, ač byla minimálně o generaci starší. Též nás zaujal více než dva metry vysoký „pedofilní maniak“, který převlékal v hospodě jakousi malou holčičku a přitom snědl asi osm chodů jídel.

Sobota 10. května 1997 (Zlenice – Týnec nad Sázavou; 17,9 km): Na řeku jsme vypluli v poledne, poté co jsme se vzbudili, nasnídali, sbalili se a převezli auta s bagáží do Týnce. Počasí bylo poměrně dobré, nepršelo a občas i vysvitlo sluníčko. Hned v úvodu, po splutí asi dvou kilometrů, nás potěšil Vilda, který zariskoval na [jezu ve Čtyřkolech](#), který všichni ostatní obezřetně přenesli. Se svou lodí jej zvládl, ale při druhém pokusu s Aleninou vydrou ho cvakl vracák. Alena mu díky tomu mohla poděkovat za umytí lodě. Byl to samozřejmě i důvod k posílnění se rumem, a tak jsme neváhali a ihned tak učinili, stejně jako pak nesčetněkrát v průběhu další cesty.

Na oběd jsme se zastavili v hospodě v Poříčí. K němu jsme si připili „cvačného“, které Vilda, jenž se evidentně přepočítal, objednal i pro Lucinu. Zasmáli jsme se i příhodě, kdy se Helča po proplutí jednoho z dnes zdolávaných jezů snažila přiblížit v bystrém proudu ke břehu, v čemž jí duchaplně pomohl přitažením dlouhán z Kormoránu, jehož ruka se přitom nečekaně natáhla asi dva metry od břehu jako rameno jeřábu.

I na dalších jezích nás provázely zaznamenaní hodné příhody. Nejprve se při nastupování pod jedním z nich cvakli Milan s Drážou, pak zas byl donucen Vilda při průzkumu možnosti zdolání [jezu v Brodcích](#) svěst souboj s labuťákem, který ho málem zahnal do zavřené šlajsny.

V tuto chvíli jsme samozřejmě netušili, že toto „přátelství“ člověka a zvířete přetrvá i do budoucna, a že díky němu budeme mít na tomto jezu o zážitky postaráno i následujících letech.

Večer v tábořišti v Týneckém kempu jsme chvíli pobýli v hospůdce, popili nějaké to pivko a pak se přesunuli k ohýnku.

Neděle 11. května 1997 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Nádherné slunné počasí, ideální stav vody, četné náročné jezy, nekonečné peřeje, vlnobití, vířící vodní proudy, zkrátka pro vodáckou duši pravý vodní ráj. Stejně jako před dvěma roky jsme si tento lahůdkový úsek skutečně vychutnali. Na řece sice překáželi raftaři a jiné početné výpravy chrlené sem cestovními kancelářemi, ale to nám nemohlo pokazit zážitek. Při plavbě jsme si samozřejmě nemohli nevzpomenout na loňskou anabázi Žlababy a její truchlivý konec, letos ale byly podmínky ke splouvání naprosto odlišné.

Obdiv zasloužily Helča s Pavlou, které zvládly všechny nástrahy řeky i s děravým téčkem, z něž musely co chvíli vylévat vodu, prosakující doň několika otvory. Pavel s Hankou zase pro změnu pod [Žampachem](#), jenž si tradičně vybíral četné oběti, pomohli za jízdy vylovit bagáž posádce jedné z cvaknuvších se lodí. Za to byli „odměněni“ zbytečkem, asi tak dvěma centilitry, slivovice.

Za naprosté pohody jsme dopluli do Pikovic. Zde jsme počkali, než řidiči dojedou vlakem do Týnce a vrátí se auty. Poté již nezbylo než naložit kánoe a bagáž a vydat se na cestu domů. Ta pak byla díky nekonečnému poskakování v koloně aut, jedoucích tak jako my do Prahy, značně vyčerpávající.